

Bogár László: A riói cs?d

2012 július 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

A világ, amelyben élünk, a megvalósult abszurditások világa. Filozófiai értelemben valójában már nem is létezik… csak fennáll. Lételméleti alapjait önmagát számolja fel, amikor perverz kéjjel önmaga zúzza szét azokat a feltételeket, amelyek nélkül léte elképzelhetetlen, s?t értelmezhetetlen.

Az ember ugyanis csak akkor, illetve csak addig létezhet a Földön, amíg „a jó gazda gondosságával” képes a szakrális felel?sségére bízott világot gondozni, létének „értelme” tehát mer?ben spirituális természet?.

A nyugatias modernitás embere azonban már évszázadok óta éppen az ellenkez?jét teszi mindennek. És ezt az önpusztító, létfelél? zsákutcát nevezi ötletesen haladásnak és fejl?désnek. Miközben az általa konstruált gazdasági-növekedési mutatók azt jelzik, hogy az anyagi jólét történelmileg egyedülálló módon, szédít? tempóban növekszik, az emberi világ egyre vészjóslóbb anarchiába süllyed.

Szétveri a számára küls? természetet, amelyet naturaként nevezhetnénk meg, és szétroncsolja saját „bels? természetét”, amit kultúraként írhatnánk le. Mulatságos módon, „kapitalizmusként” nevezi meg önmagát, és ezzel büszkén arra utal, hogy az anyagi t?kék soha nem látott mennyiségi növekedését képes megvalósítani. Ez akár igaz is lehetne, ám az „aprócska” gond csak abból adódik, hogy az anyagi t?ke növekedésének ára a küls? és bels? természeti vagyonok/készletek veszedelmesen gyorsuló felélése, lepusztítása. Arról már nem is beszélve (vagy nagyon is beszélve!), hogy ha az anyagi javak mennyiségi szaporodása mögött a min?séget is megvizsgálnánk, valószín?leg még megdöbbent?bb felismerésekre jutnánk. Elég csak arra a sok százmilliárd dollár érték? „szemét élelmiszerre” – junk food – gondolni, ami már legyártása pillanatában is veszélyes hulladéknak min?sül, vagy annak a szintén sok százmilliárd dollár érték? m?anyag szemétnek a képét felidézni, amelyet például gyermekjátékként sóznak az elérzékenyült, mit sem sejt? szül?kre a karácsony el?tt kiprovokált „shoppingolós” hisztériák során.

Az ember számára felesleges vagy egyenesen pusztító következményekkel járó gigantikus anyagtömegek létrehozásának oltárán áldozzuk fel a küls? természeti vagyonunkat (tiszta földet, vizet, leveg?t) és a nyugodt, békés emberi életet lehet?vé tev? lelki, erkölcsi, szellemi javainkat. És mindezt racionálisan gondolkodó homo oeconomicusként, a felvilágosodás büszke gyermekeiként. Ma már minden gondolkodó ember számára világos, hogy az ember történetének legmélyebb lelki, erkölcsi, szellemi válságát éli át.

Mindez éppen elég lehetett volna ahhoz, hogy a világ vezet? politikusai Rio de Janeiróban elgondolkodjanak e képtelen helyzeten. Ott volt ugyanis az elmúlt hetekben az a globális kérdésekkel foglalkozó, húsz évvel ezel?tti világkonferencia reményked? repríze. Amit kezdett?l sejteni lehetett, ma már tény: a konferencia teljes kudarccal zárul. A „nagyok” PR-szakemberei biztosan tudhattak err?l a kudarcról, mert az Egyesült Államok, Németország

vagy az Egyesült Királyság vezet? politikusai eleve jelezték, hogy nem tudnak részt venni az értekezleten.

Újra bebizonyosodott, hogy minden jó szándékú törekvés ellenére, az emberiség egyetlen sorsközösséggé válásának az esélyei a nullához konvergálnak. Az is kiderült, hogy nincs ma olyan elbeszélési mód sem, amely egyáltalán megteremthetné az alapvet? feltételeit bármilyen értelmes párbeszédnek. A meghatározó nemzetállamok uralmi elitjei szánalmas foglyok.

Foglyai a világ folyamatait alapvet?en meghatározó globális t?kestruktúráknak s az ezek által fenntartott hamis értelmezési kereteknek és fogalomkészleteknek. Miközben a „politikailag korrekt” beszédtér most is meghatározó fogalomként fogadja el a „fenntartható fejl?dés” szép ideáját, képtelen elbeszélni, hogy ha egyszer a mai globális „szép új világ” lételméletileg maga a fenntarthatatlanság, akkor bármilyen nemes és helyénvaló szándékok is vezetik a jobbítani akarókat, ebb?l mindaddig nem lesz fenntarthatóság, amíg a fenntarthatatlanságban érdekelt üzleti körök ellenállását meg nem töri a világ. Márpedig ennek semmi nyoma vagy jele nincs és nem volt a mostani konferencián sem.

A legmulatságosabb talán az amerikai külügyminiszter mondata volt: „Az eredményesebb jöv? csak karnyújtásnyira van, a jöv?, ahol minden ember élvezheti a fenntartható fejl?dés vívmányait, függetlenül attól, hogy ki hol él.” Hát igen! Mi is megkérdezhetnénk, hogy vajon a miniszter asszony hol él, amikor ilyen mondatokat fogalmaz meg. És lehet, hogy karnyújtásnyira van valami, de arról egészen biztosan tudni, hogy nem az „eredményesebb jöv?”, bár azt nehéz lenne megmondani, hogy mi is pontosan.

Nem a biztató jöv?, hanem sokkal inkább az ökológiai, szociális és kulturális válságok, konfliktusok és az általuk kiváltott katasztrófák egész sora van karnyújtásnyira. Rio de Janeiróban például err?l és ennek mélyszerkezeti okairól lehetett volna felel?s, emberséges és ?szinte párbeszédet folytatni. Ehelyett azonban csak fáradt, unalmas közhelyekre futotta, olyan hamis optimizmusra, amiért egyszer súlyos, végzetes árat fizetünk majd. És sajnos nemcsak, s?t nem is els?sorban a tudatlan és cinikus politikusok, hanem a folyamatosan és brutálisan meger?szakolt Föld valamennyi lakója.
Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló